



КАМ'ЯНИЙ СУП



В самому серці нашого підходу лежить популярна серед різних народів історія про кам'яний суп. Це і є натхненням для метафори "готування", яка знаходиться в цій книжці, тому що вона показує чудові методи для роботи з групами в кризисній ситуації. Ось наша версія.





Колись давним-давно, недалеко звідси, було невеличке село, яке страждало від постійної суші і конфліктів між жителями. Корови були худими, врожай засох, а велика річка, яка протікала коло села стала всього-навсього маленьким струмочком. Жителі жили в постійному страху і навіть не розмовляли один з одним. Вони ніколи нічим не ділилися один з одним, тому якщо чули, що хтось стукає до дверей – негайно ховали всю свою їжу, перш ніж відчинити.





Одного дня стара жінка перетнула струмок і прийшла до цього села. В руці вона несла казанок, а на спині мішечок і щось весело мугикала собі під ніс. Думаєте, що жителі села вибігли, аби її привітати та пригостити їжею? Ні! Вони закрили свої двері, позавишували вікна і удавали, ніби їх немає вдома. Жінка пройшла до центру села і поставила на землю свій казанок. Вона збрала трохи дров, щоб зробити вогнище, наповнила казанок водою і над водою з'явилася довга смужка пари. Зі свого мішечка вона витягнула величезний камінь і поклала його до казанка.





За жінкою зі свого дому спостерігала маленька дівчинка. Її животик бурчав і вона мало не вибухала з цікавості. Вона вибігла до бабусі і запитала: "Що ти готуєш в цьому казанку?" "Суп із каменю" відповіла жінка, посміхаючись і куштуючи суп. "Це найсмачніший суп на всьому світі, але... Йой, чогось тут не вистачає. Хмм, що б це могло бути?" Маленька дівчинка раптом згадала, що в її будинку сховано трохи солі, тож вона побігла, аби її принести. Коли вона повернулася – бабуся почала наспівувати.



Дівчинка заспівала теж і вже за мить всі діти з села зібралися навколо казанка. Ворни запитали: "Що ти готуєш?" і жінка відповіла: "Суп із каменю" і куштувала суп, посміхаючись. "Це найсмачніший суп на всьому світі, але... Ой, лишенько, чогось тут не вистачає. Що б це могло бути?" Один маленький хлопчик згадав, що в його взутті схована морквинка, а інша дівчинка пригадала, що там, де вона складає свій одяг, сильно пахне цибулею. Тож дітки побігли, щоб знайти овочі, а коли поверталися – то віддавали їх старій жінці, а вона починала співати.



Коли жителі села почули, як співають діти, вони також повиходили із своїх домівок і зібралися навколо казанка. Коли вони куштували готуючийся суп, вони кожного разу згадували інші інгредієнти, які вони ховали в їхніх будинках. Вони принесли кукурудзу, чілі, помідори, ба, навіть трохи риби! І ось після так довгого часу, люди знову зібралися разом, сміялися і насолоджувалися найсмачнішим супом. Вони співали і танцювали, аж поки на небі не визирнув місяць, а дітки позасинали біля вогнища. Батьки взяли своїх дітей, побажали своїм сусідам доброї ночі і всі вони, зрештою, солодко заснули.



Вранці усе село прокинулося від звуків крапельок дощу. Дощ лив тижнями, аж доти, доки врожай не покращився, а корови знову не стали здоровими і навіть маленький струмочок знову став великою річкою. Коли вони подивилися на центр села, то побачили, що старенька жінка зникла, але її казанок та ложка лишилися. Після того дня селяни часто збиралися разом, щоб приготувати суп із каменю і в такій злагоді вони жили дуже довго і щасливо.

